

БРАМ СТОКЪР

ЖЕЛЯЗНАТА ДЕВСТВЕНИЦА

Превод от английски: Александра Велева, 1991

chitanka.info

По онова време Нюрнберг съвсем не беше толкова популярен, колкото е днес. Ървинг не играеше там Фауст, а и самото име на стария град едва ли бе известно на по-голямата част от туристите. Жена ми и аз карахме втората седмица от медения си месец и съвсем естествено изпитвахме вече нужда от ново присъствие, тъй че когато веселият странник Илайас П. Хъчисън, идещ от град Истмиън, Блийдинг Гълч, област Мейпл Трий, Небраска, се появи на франкфуртската гара и непринудено подхвърли, че е тръгнал да види този по-стар от Метусал град на европата и че, според него, да биеш толкоз път сам-саменичък е достатъчно, за да се потопи един умен и деен гражданин в дълбоката меланхолия, характерна за „ония домове за откачени“, ние откликнахме на доста явния намек и му предложихме да обединим силите си. По-късно, сравнявайки бележките си, двамата с жена ми открихме, че всеки от нас е възнамерявал да отговори с известна стеснителност и дори с колебание, та да не излезе, че много настояваме, тъй като това едва ли би било особено ласкателно по отношение на брака ни, но ефектът бе изцяло провален, защото заговорихме едновременно — спряхме — и отново продължихме в хор. Но както и да е, важното е, че го порихме и Илайас П. Хъчисън се присъедини към нашата компания. Веднага установихме с Амелия благоприятното му въздействие — вместо да се караме както дотогава, забелязахме, че присъствието на трети човек ни кара да се възползваме от всяка възможност, за да се погалим и поглезим в някое ъгълче. Амелия дори твърди, че оттогава, в резултат на този опит, съветва всичките си приятелки да взимат за медения си месец и някой свой близък. Та така „изгледахме“ Нюрнберг заедно, наслаждавайки се на цветистите забележки на нашия отвъдокеански спътник, който с чудатия си език и невероятния си запас от приключения бе сякаш слязъл от страниците на роман. Запазихме за последна от забележителностите, които трябваше да видим, Крепостта, и в деня, определен за това посещение, се разходихме покрай външната стена на града в нейния източен край.

Крепостта се издига върху една скала високо над града, а откъм северната ѝ страна я пази огромен ров. Нюрнберг е имал щастието да не бъде никога плячкосван, иначе едва ли щеше да бъде толкова спретнат и съвършен, какъвто е днес. Ровът не е бил използван векове и сега е покрит с кафенета и овощни градини, в които има доста

внушително разлистени дървета. Докато се разхождахме лениво и безцелно под горещото юлско слънце около стената, спирахме често, за да се възхитим на гледките, разстилащи се пред нас, и най-вече на голямата равнина, покрита с градове и селца, която свършваше с една синя верига от хълмове като същински пейзаж на Клод Лорен. Оттам погледът ни неизменно се връщаше към града и към несвършващия низ от живописни островърхи покриви, изпъстрени с капандури. Малко вдясно се издигаха кулите на самата крепост, а още по-близо до нас зловещо стърчеше кулата на мъченията — по онова време, пък струва ми се и досега, най-интересната забележителност на града. Векове наред Желязната девственица на Нюрнберг е сочена като пример за ужасите и жестокостта, на които е способен човек. Отдавна желяхме да я видим и сега бяхме най-сетне тук, пред нейния дом.

В една от почивките се облегнахме на стената над рова и погледнахме надолу. Градината беше на повече от петдесет-шейсет фута под нас и слънцето я обливаше с неподвижна и силна като във фурна горещина. Над нея се издигаше сивата мрачна стена, която изглеждаше безкрайно висока и преминаваше наляво и надясно в укрепления. В горната ѝ част се подаваха короните на дървета и храсти, а отвъд се виждаха високите къщи, върху чиято солидна красота времето бе поставило печата на одобрението си. Слънцето приличаше и ни изпълваше с леност, нямаше за къде да бързаме и затова продължихме да бездействаме край стената. Точно под нас голяма черна котка се протягаше на слънце, а около нея мило подскачаше черно котенце. Майката помахваше закачливо с опашка или побутваше с лапи рожбата си, сякаш я насърчаваше да продължи играта си. Намираха се в самия долен край на стената и Илайас П. Хъчисън, в желанието си да продължи забавлението, се наведе и взе от пътеката средно голям камък.

— Вижте — каза той, — ще го пусна долу и те ще се чудят откъде се е взел.

— Внимавайте — извика жена ми, — може да ударите сладкото котенце!

— Аз ли, госпожо — отвърна Илайас П., — та аз съм по-нежен от мейнско черешово дърво. Бог да ви благослови, мила госпожо, но все едно да скалпирам бебе, ако причиня зло на горкичкото малко

котенце. Залагам шарените си чорапи, че няма да го сторя! Погледнете, ще го хвърля по-надалеч, та изобщо да не стигне до него!

С тези думи той се наведе, протегна докрай ръката си и пусна камъчето. Може би има някаква притегателна сила, която привлича по-малките към по-големите неща, или по-вероятно стената не беше отвесна, а леко се издаваше навън в основата си, което не можехме да забележим отгоре, но камъкът се стовари право върху главата на котенцето — до ушите ни през горещия въздух долетя смразяващо силно тупване — и му размаза мозъка. Черната котка погледна нагоре и очите ѝ, два зелени пламъка, се впиха за миг в Илайас П. Хъчисън, след това цялото ѝ внимание бе погълнато от котенцето — то лежеше безжизнено и само крачетата му потрепваха от време на време, а от зеещата рана на главата му се изцеждаше тънка червена струйка. С приглушен вик, сякаш нададен от човешко същество, котката се наведе над рожбата си и започна, стенойки, да ближе раната. Внезапно, осъзнала, че котенцето е мъртво, тя погледна отново нагоре към нас. Никога няма да я забравя — сякаш видях самото олицетворение на омразата. Зелените ѝ очи горяха със страшен огън, а белите остри зъби святкаха през окървавените ѝ муцуна и мустаци. Озъбена, тя стръвно оголи ноктите на лапите си. После се хвърли безумно към стената, сякаш искаше да ни стигне, но когато загуби инерция, падна назад, с което подсили ужаса на гледката, защото се строполи върху котенцето и когато се надигна отново, черната ѝ козина бе оваляна в кръв и мозък. На Амелия ѝ призля и аз я отдръпнах от стената. Наблизо, под сянката на един чинар имаше пейка, положих я там, докато се съвземе. След това се върнах при Хъчисън, който стоеше неподвижно и гледаше надолу към разярената котка.

Когато ме видя, той каза:

— Страхотия, а? Това е май най-дивият звяр, който изобщо съм срещал — с изключение на една индианка от племето на апачите. Имаше зъб на един метис. Цепеницата му беше прякорът. Мразеше го заради начина, по който се отнесе към отрочето ѝ, което открадна при едно нападение, направи го, за да покаже колко високо цени мъченията с огън, на които те пък бяха подложили майка му. Та тя имаше същото това мило изражение, и то непрекъснато — просто се срасна с него. Преследва Цепеницата повече от три години, докато най-сетне индианските вождове го хванаха и ѝ го предадоха. Разправят, че няма

човек — нито индианец, нито бял, който да е умираше така бавно и да е бил подложен на такива мъчения от апачите. Единственият път, когато я видях да се усмихва, беше, когато я убих. Пристигнах в лагера им точно когато Цепеницата предаваше богу дух и, повярвайте ми, никак не съжаляваше, че умира. Беше як гражданин, макар че след оная работа с индианчето — мръсна работа беше, пък и той изглеждаше съвсем като бял човек — така и не можех да му подам ръка, та видях, че си е платил, и то изцяло за дяволията. И да ме вземат мътните, ама си взех парче от кожата му — беше се закачило на един от коловете за одиране — и си направих от него портфейл. Ето го! — и той се потупа по горния джоб на палтото.

Докато говореше, котката продължаваше яростните си опити да се изкачи по стената. Изтичваше назад, засилваше се и понякога успяваше да се изкатери невероятно високо. Не обръщаше явно никакво внимание на тежките падания, а подновяваше опитите си все така енергично и при всяко сгромолясване видът ѝ ставаше все поужасяващ. Хъчисън беше милозлив човек — жена ми и аз на няколко пъти бяхме забелязали вниманието, което проявяваше както към животни, така и към хора — и видимо се разтревожи от бяса, обзел котката.

— Боже, боже — каза той, — ама наистина това бедно създание изпадна в крайно отчаяние. Хайде, хайде, миличкото ми, това беше просто нещастен случай — знам, че с това няма да ти върна рожбата, знам, ама, повярвай ми, ако знаех, за нищо на света нямаше да го сторя! Виждаш ли какъв непохватен глупак съм, не мога дори свястно да си поиграя! Ама че съм левак, с едно котенце дори не мога да си полудувам! Кажете, полковник — имаше приятния навик той да раздава наляво и надясно чиновове, — надявам се, че жена ви не ми се сърди заради тази неприятност? Ама наистина, ако знаех, за нищо на света не бих го сторил.

Той се приближи към Амелия и започна безкрайно да се извинява, а тя с присъщата ѝ доброта побърза да го увери, че много добре разбира неговата непреднамереност. После всички заедно пристъпихме към стената и погледнахме долу.

Котката, след като беше престанала да вижда лицето на Хъчисън, се бе оттеглила отвъд рова и бе приклепнала, готова за скок. И наистина, щом го съзря, тя скочи със сляпа, безумна ярост, която би

била нелепа, ако не беше така ужасяващо истинска. Не се опита да се изкатери по стената, а просто се изстреля напред, сякаш омразата и гневът я бяха дарили с крила, за да прелети голямото разстояние, което ги разделяше. Амелия, съвсем по женски, се разтревожи и каза на Илайас П. с предупреждение в гласа:

— За бога, внимавайте. Това животно ще се опита да ви убие, ако е по-наблизо, виждам убийство в очите му.

Той се разсмя весело.

— Извинете, госпожо, но това е наистина смешно. Представете си човек, който се е борил с мечки гризли и е воювал с индианци, може ли такъв човек да се страхува от една котка!

Когато котката чу смеха му, цялото ѝ поведение сякаш се промени. Тя престана да скача и да се катери по стената, а се приближи спокойно до мъртвото котенце, седна край него и започна да го ближе и гали, сякаш беше живо.

— Виждате ли — рече той — влиянието на един истински силен мъж. Дори това животно в гнева си може да разпознае гласа на господаря и да се преклони пред него!

— Като индианка! — беше единственият коментар на Илайас П. Хъчисън, когато продължихме разходката си край рова на крепостта. От време на време поглеждахме надолу и всеки път виждахме котката, която ни следваше. В началото тя се връщаше при мъртвото коте, а после, когато разстоянието стана твърде голямо, го захапа и продължи да ни следва заедно с него. След време обаче явно се отказа, защото я видяхме отново без него, вероятно бе скрила някъде трупчето. Тревогата на Амелия нарасна при това упорство и тя повтори повече от веднъж предупреждението си — всеки път американецът се размиваше развеселен, докато най-сетне, виждайки, че тя е наистина обезпокоена, каза:

— Няма защо да се тревожите, госпожо, заради тази котка. Аз съм въоръжен, да! — и потупа кобура, който висеше на хълбока му. — Ами че да, готов съм да застрелям животинката, за да не се тревожите, тук на място и да рискувам полицията да вземе отношение във връзка с един гражданин на Съединените американски щати, който носи въпреки забраната оръжие!

Докато говореше, той надникна през стената, но котката, щом го видя, изфуча и се сниши в една леха с избуяли цветя и изчезна в тях.

Той продължи:

— Да пукна, ако тази животинка не е по-наясно кое е за нейно добро от повечето християни. Май я видяхме за последен път! Сигурен съм, че ще се върне при размазаното си котенце и ще го погребее самичка!

Амелия предпочете да млъкне, за да не би той, от криворазбрана любезност, да изпълни заплахата си и да застреля котката. Продължихме нататък и прекосихме дървения мост, който водеше до входа, откъдето започваше настланият с камъни стръмен път между крепостта и петоъгълната кула на мъченията. Докато пресичахме моста, отново видяхме котката под нас. Щом ни съгледа, тя сякаш пак побесня и поднови яростните си опити да се покатери по стръмната стена. Хъчисън я наблюдаваше, смееше се и каза:

— Довиждане, момичето ми. Съжалявам, че те оскърбих, но ще го изживееш с времето! До скоро виждане, миличка!

След което минахме под дългия, мрачен свод и се озовахме пред входа на крепостта.

Когато приключихме с разглеждането на това изключително красиво древно място, което дори добронамерените усилия на готическите реставратори отпреди четиридесет години не бяха успели да развалят — макар че реставрациите им по това време се открояваха с ослепително белия си цвят — сякаш бяхме напълно забравили за неприятната случка от сутринта. Старата липа с възлестия си дънер, белязан от почти деветвековния си живот, дълбокият кладенец, изсечен през самото сърце на скалата от някогашните пленници, и чудесният изглед от стената на града, където слушахме почти цял четвърт час звъntenето на безбройните градски часовници, всичко това ни помогна да изтрием от съзнанието си случката с убитото котенце.

Ние бяхме единствените посетители на кулата на мъченията тази сутрин — или поне така ни увери старият пазач — и поради това разглеждането ѝ бе повече от подробно и задоволително, нещо, което не би било възможно при други обстоятелства. И защото бяхме единственият източник на печалба за деня, пазачът прояви готовност да откликне на всяко наше желание. Кулата на мъченията е злоещо място и когато като поток на живота и радостта в нея се вливат хиляди посетители. По времето обаче, за което говоря, тя ни се показва наистина в най-злокобния си и мъртвешки вид. Сякаш прахта на

вековете се бе настанила тук и ужасът на спомените им бе станал осезателен по начин, който би задоволил напълно пантеистичните души на Фило и Спиноза. Долната стая беше, навярно както винаги, въздушно пространство на мрака, дори ярката слънчева светлина, която се изливаше през вратата, сякаш попиваше в дебелия стени и само осветяваше грубата зидария, такава каквато е била, когато строителите са свалили скелето си, но затова пък покрита с плътен пласт прах и изпърскана тук-таме с тъмни петна, които, ако стените можеха да говорят, щяха да ни разкажат страшните си спомени за страдания и болка. С удоволствие продължихме нагоре по прашната дървена стълба, а пазачът остави външната врата отворена, та да имаме поне малко светлина при изкачването си, тъй като единствената смрадлива свещ с дълъг фитил, закрепена върху висящия на стената свещник, не бе достатъчна за очите ни. Когато минахме през отворения в ъгъла на горната стая капак на пода, Амелия се притисна така силно до мен, че чух как бие сърцето ѝ. Трябва да призная, че не се учудих на страха ѝ, защото тази стая беше още по-зловеща от долната. Несъмнено тук имаше повече светлина, но тя беше точно колкото е необходимо, за да осъзнае човек страшната обстановка наоколо. Явно, че строителите на кулата я бяха градили с намерението само онези, които достигнат до върха ѝ, да могат да се насладят на светлината и гледката. Докато долу бяхме забелязали цяла редица, макар и малки, каквито са ги правели през средновековието, прозорци, навсякъде другаде срещаме само тесни отвори в стените, характерни за укрепленията от онези времена. Такива имаше и в стаята, но бяха толкова нависоко, че през дебелия зидове човек не можеше да зърне отникъде небето. Върху рафтове, облепени в безредие по стените, бяха оставени мечовете на палачите — с дръжки в двата края и с широки, добре наточени остриета. Наблизо имаше и няколко дървеника, върху които бяха полагали глави жертвите, и там, където стоманата бе разсипала плътта, за да се вреже в дървото, личаха дълбоки прорези. Навсякъде в стаята, разпръснати съвсем хаотично, се виждаха различни уреди за мъчения, от които човек го заболяваше сърцето — столове с шипове, причиняващи внезапна и непоносима болка, столове и кушетки с по-заоблени издатини, върху които мъките само изглеждат по-леки, но чисто действие, макар и по-бавно, е постигало същия резултат: диби, колани, ботуши, ръкавици, яки, всички така приспособени, че да се стягат по

желание: стоманени кошници, в които главата, ако е било необходимо, е можела да бъде бавно смачкана на пихтия, ятагани с дълги дръжки и остриета, за които няма съпротива — изобретение на нюрнбергската полицейска система — и още много, много други най-разнообразни приспособления за нараняването на човек от човека. При вида на тези ужасни неща Амелия пребледня като платно, но за щастие не припадна, защото, поддала се на потреса, приседна върху един от столовете с шипове, вследствие на което подскочи с писък, излекувана от предстоящия припадък. И двамата се престорихме, че е разстроена главно поради изцапаната от прахта по стола рокля и ръждясалите шипове, а г-н Хъчисън реши да приеме това обяснение, като добродушно се засмя.

Но главният предмет сред всичко в тази стая на ужасите беше съоръжението, известно като Желязната девственица и намиращо се по средата на помещението. То представляваше грубо изсечена фигура на жена, напомняща малко на калугерка от Ордена на Камбаната или, за да бъдем по-точни, на жената на Ной в детските макети на Ноевия ковчег, но без тънката талия и закръглените бедра, които са станали неотменна част от така представявания естетически тип на семейство Ной. Всъщност човек едва ли би разпознал в това съоръжение човешка фигура, ако съзателят му не му бе изрисувал грубите щрихи на женско лице. Отвън машината бе ръждясала и покрита с прах, отпред, там, където би трябвало да бъде талията, бе закрепено и прекарано през макара въже, завързано за дървената, носеща тавана греда. Пазачът издърпа въжето и ни показа, че предницата на фигурата е окачена от едната страна на панти като врата, видяхме, освен това, че стените ѝ са много дебели и вътре има място само колкото да се побере човек. Вратата беше също така дебела и много тежка, защото въпреки приспособлението с макарата пазачът положи големи усилия да я отвори. Тежестта се дължеше отчасти и на факта, че вратата бе явно замислена да пада надолу с цялото си тегло, та да може да се затваря сама, когато се отпусне въжето. Вътрешността беше проядена от ръжда — но не, едва ли ръждата на времето би могла да проникне толкова дълбоко в желязото, ръждата на тези жестоки петна бе наистина попила в стените! Но едва когато разгледахме отвътре вратата, прозряхме докрай демоничното ѝ предназначение. По нея имаше няколко дълги шипа, квадратни и масивни, широки в основата и остри

на върха, разположени така, че при затварянето на вратата горните да пронижат очите на жертвата, а долните — сърцето и вътрешностите. Гледката беше непосилна за горката Амелия и този път тя припадна, така че ми се наложи да я занеса долу и да я положа на една пейка отвън, докато дойде на себе си. Доказателство за това колко дълбоко е била засегната е голямото родилно петно, което най-големият ми син носи до ден-днешен на гърдите си и което представлява, според семейното ни споразумение, Нюрнбергската девственица.

Когато се върнахме в стаята, Хъчисън все още стоеше пред Желязната девственица, явно отдаден на философстване, и ние имахме високата чест да чуем мислите му под формата на нещо като встъпление.

— И така, струва ми се, че научих тука нещо, докато госпожата имаше благоволенieto да се възстанови след припадъка. Май доста сме изостанали в нашата част от бутилката. Там, сред прериите, си мислехме, че бием по точки индианците, що се отнася до уменията ни да накараме някой да се почувства неудобно, но май нашите средновековни приятелчета — блюстителите на реда — са ни надминавали. Сплинтърс беше доста добър с номера, който скрои на индианката, но тази тук госпожица е къде-къде над него. Я виж, връхчетата на тия шипове са все още острички, нищо че ръбчетата им са проядени от онова, дето се е стичало по тях. Хич няма да е зле нашите специалисти по индианците да имат няколко образеца от тази играчка, та да ги разпратят по резерватите ей така, само за да посплашат мъжкарите, пък и индианките — и да им покажат, че колкото и да са добри, древната цивилизация зад нашия гръб всякак ги бие. Ама защо да не вляза за минутка в тая кутия, да видя как се чувства човек вътре!

— Не, недейте! — извика Амелия. — Много е страшно!

— Но, мила госпожо, нищо не е много страшно за любопитния ум. По какви ли не странни места съм се врял навремето. Прекарах една цяла нощ скрит в трупа на кон, докато пожарът бушуваше над прерията в областта Монтана, спал съм и в мъртъв бивол, когато команчите тръгнаха на военен поход и аз никак не държах да попадна в ръцете им. Два дена съм бил в срутения тунел на златната мина Били Брончо в Ню Мексико и бях единият от четиримата заклещени в подхлъзналия се кесон повече от половин ден, когато полагахме

основите на моста Бъфало. Не съм се отказвал от нито едно необикновено преживяване досега, та този ли път ще се откажа!

Явно беше решил да си направи експеримента, затова го подканихме:

— Добре, но побързайте, приятелю, да свършим по-скоро с тая работа!

— Дадено, генерале — отвърна той, — но май не сме съвсем готови. Господата, имам предвид предшествениците си, едва ли са били доброволни кандидати за тая служба — едва ли! — струва ми се, че е имало доста сложничко завързване, преди да се нанесе ударът. Искам всичко да се направи както трябва, което означава, че е нужно първо да ме вържат. Дали онзи стар симпатяга там ще може да измъкне отнякъде връв, та да ме върже, както си му е било редът?

Въпросът беше отправен към стария пазач, който успяваше да следи потока на речта му, без вероятно да може да оцени напълно диалектните бисери и образността ѝ, и който поклати глава. Протестът му беше явно протоколен и следователно преодолим. Американецът бутна в ръката му златна монета и каза:

— Взимай, взимай, приятелче! Полага ти се и не се бой! Не те каним на коктейл с папийонки!

Пазачът извади тънко разнищено въже и започна да връзва спътника ни, като спазваше съвсем точно правилата. Когато привърши с горната част на тялото му, Хъчисън заяви:

— Почакай малко, г-н съдия. Май ще съм тежичък за тебе — не можеш ме положи в железния сандък. Я ме остави сам да се сложа, а после ще довършиш краката ми!

Докато говореше, той легна по гръб в отвора, който му дойде като по мярка. Амелия наблюдаваше с ужас в очите, но явно не искаше да се намесва. Пазачът довърши съвестно работата си, върза и краката му, вследствие на което той не можеше да мръдне и бе като прикован в доброволния си затвор. Изглежда се забавляваше искрено и зародишът на усмивка, характерен за изражението му, разцъфна, преди да каже:

— Тази Ева май е направена от реброто на джудже. Няма достатъчно място за един добре развит гражданин на Съединените щати да се поразмърда. Ние от областта Идахо правим ковчезите си по-просторни. А сега, г-н съдия, започвай да спускаш бавно вратата.

Искам да изпитам удоволствията на онези преди мен в момента, когато тия шипове са се приближавали към очите им!

— О, не! Не! Не! — истерично изкрещя Амелия. — Това е ужасно! Не мога да гледам! Не мога!

Но американецът беше упорит.

— Я кажете, полковник — обърна се той към мене, — защо не изведете мадам на малка разходка? Не бих желал за нищо на света да я огорча, но след като съм вече вътре и съм изминал осем хиляди мили, няма ли да е жалко да се откажа от преживяването, за което съм копнял, та копнял?! Не му се пада на човек всеки ден да се чувства като консервирана стока! Двамата с г-н съдията ще свършим набързо работата и като се върнете, ще се посмеем всички заедно!

За кой ли път решимостта, породена от любопитството, натежа на везната и Амелия остана притисната плътно до мен и потръпваща, докато пазачът отпуснаше инч по инч въжето, което придържаше железната врата. Хъчисън наблюдаваше първото движение надолу на шиповете и лицето му буквално сияеше.

— Да, да — каза той, — май не съм се забавлявал така, откакто напуснах Ню Йорк. Като изключим едно сбиване с някакъв френски моряк в Уопинг — а и то не стана като хората — друг такъв сеир за кеф не съм си уреждал на тоя скапан континент, дето няма нито барове, нито индианци и дето хората се разхождат най-спокойно. По-бавно, г-н съдия! Не си претупвай работата! Сеирът трябва да си плати парите, сериозно ти говоря!

Пазачът бе вероятно наследил малко от кръвта на предшествениците си в тази зловеща кула, защото управляваше съоръжението умишлено мъчително бавно — след пет минути външният ръб на вратата се бе придвижил съвсем малко — нещо, което се отрази на Амелия. Видях устните ѝ да побеляват и ръката ѝ се отпусна в моята. Отместих за миг очи, за да потърся подходящо място да я положа, и когато се обърнах отново към нея, видях, че се е вторачила някъде встрани от девственицата. Проследих погледа ѝ и съзрях черната котка, която бе приклепнала извън полезрението ни. Зелените ѝ очи светеха като предупредителни фарове в мрака на стаята и цветът им се подсилваше от кръвта, която бе размазана по кожуха и муцуната ѝ. Изкрещях:

— Котката! Внимавайте, котката!

В този миг тя беше вече изскочила пред съоръжението. Приличаше на тържествуващ демон. Очите ѝ святкаха кръвожадно, космите ѝ бяха така настръхнали, че изглеждаше двойно по-голяма, а опашката ѝ се мятеше като на тигър, изправен пред плячката си.

Илайас П. Хъчисън я видя и се развесели, а очите му заискриха от удоволствие, когато заяви:

— Да пукна, ако индианката не се е изрисувала с най-войнствените си бои! Моля ви, избутайте я, ако се опита да ми приложи някой от номерата си, че шефът ме е завързал здравата, та няма да мога да опазя очите си, рече ли да ги издере! Ей, ти там, г-н съдия! Не отпускай въжето, че ще ми светиш маслото!

В този момент Амелин окончателно припадна и се наложи да я прихвана през кръста, за да не се свлече на земята. Докато се занимавах с нея, забелязах, че черната котка се готви за скок и се завтекох да я прогоня.

Точно в този миг с нещо подобно на вик тя се хвърли, но не както очаквахме върху Хъчисън, а право върху лицето на пазача. Стори ми се, че забива ноктите си като беснеещия змей от китайските рисунки, и наистина, когато се вгледах, видях, че са попаднали право в окото на горкия човек, че го раздират и продължават надолу по бузата, оставяйки след себе си дебела червена ивица, из която кръвта шуртеше сякаш от всяка веничка.

Преди още да усети болката, човекът нададе писък на неподправен ужас, отскочи назад и изпусна въжето, което придържаше железната врата. Хвърлих се да го хвана, но бе много късно — макарата бясно се въртеше и въжето се развиваше с бързината на светкавица — масивният похлупак падаше, повлечен от собствената си тежест.

Преди да се затвори, успях да зърна лицето на горкия ни спътник. Беше сковано от ужас. Очите му бяха замръзнали в адски потрес, сякаш бе зашеметен и нито звук не излезе от устните му.

После шиповете изпълниха предназначението си. За щастие крайт беше настъпил бързо, защото, когато избутах нагоре вратата, шиповете се бяха забили толкова надълбоко, че се бяха заклецили в костите на черепа и похлупакът се повдигна заедно с жертвата, освобождавайки я — всъщност не нея, а трупа — от железния затвор.

И така, както си беше — цялото омотано — тялото тупна на земята, издавайки противен звук, а лицето се извърна нагоре при падането.

Завтекох се към жена си, повдигнах я и я изнесох, защото се страхувах, че ако се съвземе и види тази сцена, ще загуби разсъдъка си. Положих я на пейката отвън и се втурнах обратно вътре. Пазачът стоеше облегнат на дървения стълб, стенеше от болка и притискаше с все по-силно обагрящата се кърпа очите си. Котката бе седнала върху главата на горкия американец, мъркаше шумно и лижеше кръвта, която се изцеждаше през зейналите орбити на очите му.

Надявам се, никой няма да сметне за жестоко това, че грабнах един от старите мечове на палачите и разсякох котката на две, така както си седеше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.